

Fani Grande

The background features a stylized profile of two faces facing each other. The left face is yellow and the right face is red. The title 'LES LÍNIES DE DIÀLEG' is centered over the faces in white, bold, sans-serif capital letters.

**LES LÍNIES
DE DIÀLEG**

bromera

Reflexions per al debat,
arguments per al diàleg

Els textos de la primera part d'aquest llibre procedeixen d'*El Fémur de Eva*, un blog que l'autora Fani Grande va convertir en espai de trobada i diàleg dins i fora de la xarxa durant deu anys. Gràcies a milers de lectures setmanals, en unes quantes ocasions va aconseguir ser *trendig topic* i es va formar una autèntica comunitat de *femurians* i *femurianes*, persones que compartien el sentiment de pertànyer a un espai on opinaven en llibertat, respecte i empatia sobre els temes més delicats i punyents del moment. A continuació t'ofereixo una tria d'entrades d'aquell blog, amb el desig que t'inspirin per a debatre i fer-te preguntes que enriqueixen, amb la teua mirada i la dels altres, els temes tractats aleshores.

1

I EL CERVELL, 'PA' CUÁNDO'?

14 d'octubre de 2018

La pròxima vegada que penses que hi ha alguna cosa sense la qual no pots viure, espera una setmana i veuràs si segueixes viu o no.

Guy KAWASAKI

Dona, tens les cuixes escaldades...? Des de ja, disposem al mercat d'un element que marcarà un abans i un després en l'àmbit de les escaldades: les bandelettes. Són unes tires elàstiques amb puntes que es posen en les cuixes, que es venen en tots els colors i que estan perfectament acabades i dissenyades perquè no puguem viure sense. Les bandelettes també estan concebudes perquè no perdem capital eròtic quan les portem posades. Per això, l'aspecte és supersexi, de blonda superatractiva i amb un acabat irresistiblement cuqui.

Encara et dic més: necessites comprar-te'n unes, encara que no tingues cuixes que potencialment es puguen fregar, ni faldilla sastre amb tall lateral que deixi veure aquestes puntes mentre, en encreuar una cama sobre l'altra, presideixes la reunió de l'empresa de la qual eres, oh yeah, directora general. Tu fas una ullada per les fotos disponibles en la xarxa d'aquest producte que hui et porte, i t'entren unes ganes enormes de comprar bandelettes i portar-les fins i tot per a estar per casa. *Casa* és aquest espai reinventat per la indústria on ha quedat estipulat que més sexis hem d'estar les dones. Jo mateixa, autònoma, cinquanta anys ben complits, hauria de disposar ja de mitja dotzena de bandelettes em el meu fons d'armari, que no sé què faig escrivint aquest Fèmur sense portar posades les que em fan conjunt amb l'outfit que lluïm les autònomes quan treballem indoor durant les interminables jornades en què amollem tot el nostre potencial i talent.

Que no se m'escarote la testosterona, he buscat en Google un segonet i, efectivament, hi ha bandelettes per a home. Sense blondes, ni puntes cuquis, suprausteres. En la foto estan etiquetades com a unisex, que és un concepte molt

oldfashion i superbinari que significa que la peça pot ser utilitzada pels dos sexes, de manera que deixa fora totes aquelles persones que no s'identifiquen amb aquestes dues opcions. Hi ha, doncs, només un 1% d'homes que són clients potencials d'aquest complement, perquè ja sabem que els homes, dos punts, no pateixen fregaments entre les cuixes, ni picors o coentors en les zones íntimes que els fan perdre la passió, ni tampoc pateixen les hemorroides en silenci, ni se'ls enfosqueix el cutis per a necessitar un il·luminador de pell. En el 99% de les fotos que Google ofereix sobre l'ítem *bandelettes* apareixen dones perquè som les dones a qui, oh, meravelles de la biologia, se'ns freguen les cuixes l'una contra l'altra en caminar. Que, després, quan fas zoom en les fotos el que veus són dones a qui les bandelettes els fan la mateixa falta que a una lluernia un il·luminador facial. Exactament la mateixa falta que els fan les cremes anticel·lulítics als cossos púbels de talla 34 i 36 que utilitza la indústria per a perpetrar les seues propagandes dirigides a fer-nos sentir NSFAR (Non Sufficiently Feminine As Required), que és un símptoma que, si no existeix, hauria de començar a preocupar-nos.

Estalvieu-vos les crítiques sobre si jo renegue de ser femenina perquè això és una cosa de què no es pot renegar. Si soc dona, soc femenina, punt. Una altra cosa és que passe per la pedra del constructe publicitari pel qual em volen fer passar diàriament per ser femenina, cosa que ja soc sense cost afegit i sense la necessitat de bandelettes o d'il·luminador de pell (disculpeu la insistència amb això de l'il·luminador facial, però és que em té segrestada l'escorça prefrontal, aquest producte... Que no escriga un Fèmur sobre l'il·luminador de pell, l'escorça prefrontal i la presa de decisions).

Després d'un rigorós estudi comparatiu durant dos cafés, he arribat a la conclusió següent: als o les fabricants de bandelettes, els fregaments entre cuixes no els importen gens ni miqueta. El que han llançat al mercat és un ítem absurd més, dirigit per enèsima vegada al foment de la inversió en capital eròtic perquè les dones tinguem un element absurd més per a incorporar als ja vitals il·luminadors de pell, sense els quals no hauríem de viure. El capital eròtic no cotitza en la borsa; no obstant això, de manera inferida, s'inverteixen diàriament milions de dòlars i milers

d'hores del temps de les dones en aquest sector, que sumen més milions... Tot això m'aboca a la reflexió següent: *pa' cuándo* una oferta que facilite de veritat les vides de les dones? *Pa' cuándo* un perifèric gràcies al qual deixem d'actuar en el dia a dia com si tinguérem un tercer braç articulad, ajustable, multidireccional, que ens permet donar el berenar a un menor, preparar els entrepans de l'escola, bullir la quinoa, trossejar un pollastre, dissenyar l'última diapositiva del projecte, tuitejar alguna cosa enginyosa, penjar el post en el blog, demanar les factures per a l'IVA trimestral, prendre un vi mentre es cou tot i llegir un bon llibre, perquè llegir és el que et dona la vida i a això NO penses renunciar?

Posada a llançar propostes serioses: *pa' cuándo* un detector d'humiliacions que ajude a descobrir la més xicoteta, incipient i subreptícia manipulació publicitària dirigida a menyscarbar l'autoestima femenina, que active, immediatament, una projecció en 4K mostrant-nos la sala on es fregen les mans els qui es folren gràcies a l'invent del NSFAR? Aquest mateix artefacte podria incorporar un ressort que ens ejectara de la botiga, on o off line, on s'oferira aquest element pervers, cap a una llibreria,

per exemple. De veres, va, vos llance el repte: I el cervell, *pa' cuándo?*

Si no em podeu donar poesia, em
podeu donar ciència poètica?

Ada LOVELACE

2

47 SOMNIS

18 de novembre de 2016

Forestal, actor, provador de matalassos i crític gastronòmic, magisteri, mestra de guarderia, fisioterapeuta, supervisor de música, animació en 3D, fotògrafa, policia local o guàrdia civil, advocada o música, mestre d'educació física, magisteri, agent mediambiental, guàrdia civil del Seprona, magisteri infantil, celebrity, creadora de videojocs o esteticista, informàtic, veterinària, psicòloga o mestra d'història, informàtic d'animació 3D, veterinari, infermera, pediatra, periodista, nutricionista, cuiner, mestre d'educació física, futbolista professional, dissenyadora gràfica en 3D, fotògrafa, perruquera o mestra d'infantil, militar, esteticista, cuiner o músic, bomber, treballar a Greenpeace, metgessa, fisioterapeuta, policia nacional, actriu, músic, veterinària, alguna cosa que estiga ben pagada, cuinera o rebostera, mestra de

guarderia, dedicar-me a l'esport o ser monitora de campament...

Els vaig demanar que anotaren en un paperet de forma anònima a què els agradaria dedicar-se professionalment en el futur. «És que encara no sé què vull ser», van dir un parell. «No passa res, pensa-ho uns minuts i anota alguna cosa a què et faça il·lusió dedicar-te.» Volia analitzar amb l'alumnat de 4t de l'ESO de l'IES Càrcer, on vaig anar la setmana passada a parlar del bon ús de les xarxes socials (i a tirar pedres amb 3r i 4t), fins a quin punt el que passa en el món real és traslladable al món virtual de manera segura. Volia, sobretot, que prengueren consciència que aquest món digital en què han nascut, i on tantes hores passen, els pot marcar de per vida si no controlen alguns comportaments de risc. Són nadius digitals, però això no vol dir que tinguin tota la informació necessària i merescuda. A vegades estan jugant amb un foc que els pot socarrar el futur i no sempre és responsabilitat seua que això passe. Com dos plats tenien els ulls mentre anaven comprenent aquesta altra cara, menys hihahahà, de les xarxes i dels seus telèfons mòbils. El silenci significatiu en parlar del sèxting, les mirades i els moviments incòmodes en

algunes cadires quan parlàrem del child grooming, el happy slapping o la indexació, indicaven que anàvem bé. Exemple pràctic que van agafar a la primera mentre desdoblàvem, ja quasi al final del taller, els paperets on havien escrit què volien ser «de majors»: anar a una entrevista de faena i no aconseguir el lloc desitjat perquè la persona que feia l'entrevista havia fet una ullada pels perfils socials i s'havia trobat per la xarxa amb alguna foto seua fent el cafre en qualsevol modalitat de fer el cafre que els catorze o quinze anys ofereixen.

Sé que la majoria van eixir amb una visió diferent del món virtual. Sé també que moltes preguntes van quedar per formular perquè els seus caps bullien i no hi va haver temps de processar tanta informació. I sé, o intuïsc, que un percentatge bastant alt de la classe no parará fins a trobar les respostes adequades. Només espere, de tot cor, que sàpien trobar el gran potencial de les xarxes i que les convertisquen en les seues aliades, i no en obstacles per a la seua formació. Espere també haver-los contagiats de l'*humanisme* amb què poden «estar en xarxa» i que els pot ajudar a millorar com a persones. I jo què? Doncs jo me'n vaig tornar amb els 47 paperets en una butxaca que vaig anar

llegint una vegada i una altra en el tren de tornada a València. Els he tingut tota la setmana en un muntonet, subjectats per un clip grandot de plàstic groc al costat de l'ordinador, ací on escric dijous a última hora el meu Fèmur. Cada matí els he repassat, ordenat, he mirat si algun se n'havia desenganxat i fins a hui no he sabut què faria amb ells. Només són paperets, diràs. És una opció, que siguen «paperets». Per a mi són somnis, 47 exactament, amb 47 projectes de futur de 47 persones els ulls i somriures còmplices dels quals he vist, i dels quals he sentit abraçades emocionades en el comiat de l'institut (entranyable el «moment bràquets»). Soc incapaç de fer un bolic amb aquests paperets i tirar-los a la paperera perquè vagen després al contenidor de paper, i ves a saber on, des d'allà. Sent un respecte reverencial pels somnis, no tant per si s'acompleixen, sinó per l'extraordinari fet de tindre'ls. He decidit guardar aquests 47 somnis. I, a més, n'he afegit un meu: que un dia torne a trobar-me aquestes xiques i xics i que els posen noms i cognoms als paperets com a professionals ben remunerats i en igualtat de condicions i oportunitats. Hala, ara els posaré un llacet.